

Hudák Katalin

TE...

te, akinek
mindig meleg a kezed,
de szemed hideg villanásainak okát
magad sem érted,
gondolataid miértjét követni nem érkezel
még –
aki rettegsz a nem látható valóság
ismeretétől
s ezért bennem sem mered megismerni azt,
ami nem látható –
te, akinek belső ereje
idegen forrásból fakad,
valami lemondásféléből,
valami félelem iránti félelemből,
te – aki mindezért nem mersz
több, sem igazán önmagad lenni,
aki semmit sem tesz,
kikerülni igyekezel
minden téged fenyegető veszélyt,
te...: ilyen vagy.

én pedig nézlek téged,
énekbe, versbe foglallak,
kutatom belső világod,
láttni akarom, bár te sem látod,
sóhajaimat sem hallod,
hallani nem akarod, talán attól is félsz,
de ha te hozzám nem beszélsz,
addig kutatlak, míg hallgatásod
el nem árul téged,
és végül:
te, akihez ragaszkodik lelkem,

aki nélkül már nem érzek teljes teljességet,
akit már ezer éve szeretek,
akire – még ha velem vagy is –
mindig várnom-vágyynom kell,
aki nem ad magából eleget,
aki csak adagolod kevesenként
az örömfakasztó meleged,
te... egyetlen vagy
egyetlenem –

mindegy már, hogy rejtőzködsz,
csak ne mondj le rólam,
hallgasd örömmel sóhajaimat,
(magányod ellenszere az mind)
rejtőzködj, nem bánom,
csak ne mondj le rólam,
mert én vagyok csak, aki lelked
annyira szerettem,
hogy hallgatásod halhatatlanná tettem
ne mondj le rólam.
és próbáld hideg lelkem melengetni,
próbáld forrón-igazán,
életadóan engem magamért szeretni...

(Irodalmi Szemle, 2006/1.)

HUDÁK KATALIN 1977-BEN SZÜLETETT KIRÁLYHELMECEN. VERSET ÍR.